аудитория, въ която четѣше правъ лекция по френзската революция историкътъ Трайшке (Treischke). Още като че да гледамъ прѣдъ себе си този възвисокъ господинъ съ кржгла прошарена брада, съ плоскодлъгнесто лице, съ жива изразителность, още като че да ечатъ въ ушитѣ ми неговитѣ прочувствени и натъртени интонации при произнасянето нѣкои думи. Залата бѣше прѣпълнена, но тишината крайна, и общото внимание напрегнато и благоговѣйно.

Мина се петъкъ, 3/15 декемврия, а ние нѣмахме още никакъвъ отговоръ за нашето приимане въ министерството на външнитѣ дѣла. Д-ръ Абелъ доходи него день при насъ, както и ние ходихме при него надвечеръ, но напразно. Отговоръ нѣма никакъвъ. Той самъ се чудѣше и безпокоеше, защото той наистина искаше да ни услужи.

II.

У докторъ Бюшъ.

Сжщата история се продължи и на другия день, 4/16-и, часа до 1 слѣдъ пладне, когато пъкъ доходи д-ръ Абелъ да ни види и да ни обади, че за жалость пакъ не ни носи чаканата новина, защото и нему нищо още не обадили, а при това и на нашето писмо все нѣмаше още отговоръ отъ никждѣ и отъ никого. Но ние не се отчайвахме. Часа кждѣ 2 ние сами се отзовахме, и безъ отговоръ на писмото ни, въ улица Wilhelmstrasse, 72, дѣто се помѣщава министерството на външнитѣ дѣла. По съвѣта на нѣкои приятели, ние потърсихме тамъ д-ръ Бюшъ (Büsch), единъ отъ първитѣ тогава службаши въ това министерство. Той не се забави да излѣзе да ни види и да ни покани да влѣземъ при него въ неговия кабинетъ.